

ת"פ 26500/07/16 - מדינת ישראל נגד אורלי וורטהיים

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 26500-07-16 מדינת ישראל נ' אלמקיס ואח'
בפני כבוד השופט בכיר חיים נחמיאס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

3. אורלי וורטהיים

הנאשמת

החלטה

נימוקים להכרעת דין מזכה לנאשמת מס' 3

ביום 31/1/2019 מיד לאחר ששמעתי את סיכומים בעל פה של באות כוחן המלומדות של הצדדים הודעתי על תוצאת הכרעת הדין בעניינה של הנאשמת 3 (להלן: "הנאשמת") בתיק זה ועל זיכוי מלא מכל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

כמצוות החוק אני בא לפרוע עתה את חובי ולנמק תוצאת הכרעת דיני.

עניינו של כתב האישום:

המדובר בכתב אישום שהוגש עוד ביום 12/7/2016 כנגד שלושה נאשמים. בעולה מעובדות כתב האישום, נאשם 1 ונאשם 2 (היו אותה עת חברים) ונאשם 3 (הינו הגרוש של נאשמת 3), נאשמת 3 עבדה כקופאית במרכול בעיר אשדוד.

האישום הראשון עניינו רכישה שביצעו נאשמים 1 ו-2 ביום 19/6/2014, לאחר שהגיעו לעמדת עבודתה של נאשמת מס' 3. נטען כי הנאשמים 1 ו-2 שילמו על המוצרים בעזרת שיקים שידעו שאין להם כיסוי, תוך כדי שנאשם 1 התחזה לבעל השיקים ואף הציג תעודת זהות לנאשמת מס' 3, על מנת ליצור מצב שווה כלפי יתר העובדים כי עסקין בעסקה כשרה.

נטען כנגד נאשמת 3 שהכירה מבעוד מועד את הנאשמים וקיבלה את השיקים בידיעה שהם לא שייכים להם, תוך כדי שהיא עוצמת עיניה שהשיקים מזויפים.

באותו יום שילמו הנאשמים 1 ו-2, סכום של 2,585 ₪ בעזרת השיקים הנ"ל ועל כך יוחסו לנאשמים 1 ו-2, עבירות של זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות וקבלת דבר

עמוד 1

במרמה בנסיבות מחמירות.

באשר לנאשמת 3, נטען כנגדה כי פעלה בניגוד עניינים, בכך ששיתפה פעולה עם הנאשמים 1 ו-2, ואפשרה להם לשלם על מוצרים בעזרת שיקים מזויפים, ובכך נהגה אגב מילוי תפקידה במרמה והפרת אמונים הפוגעת בתאגיד. על כך יוחסו לה שתי עבירות שמבצעת של: מבצעת בצוותא לקבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים בתאגיד.

האישום השני עניינו ארוע מיום 26/6/2014, עת שוב הגיעו נאשמים 1 ו-2 אל הסניף בו עבדה הנאשמת 3, מילאו עגלה מלאה במוצרים והגיעו לעמדת עבודתה של נאשמת 3 וניסו לשלם על המוצרים בעזרת שיקים כשיודעים שאין להם כיסוי, תוך שהם מציגים עצמם כבעלי השיקים. נאשמת 3 כך נטען הכירה מבעוד מועד את הנאשמים קיבלה את השיקים בידיעה שאינם שייכים לנאשמים 1 ו-2 וניסתה לקבלם כתשלום תוך כדי שהיא עוצמת עיניה לכך שהשיקים מזויפים. נטען כי הנאשמת 3 העבירה במערכת השיקים את השיקים שקיבלה מהנאשמים 1 ו-2 אך הם נדחו על ידי החברה לבדיקת שיקים מכיון שמדובר היה בשיקים משומשים. לאחר זאת, כך צויין בעובדות כתב האישום ברחו נאשמים 1 - 2 מהמקום כשהשיקים המזויפים בידם.

גם כאן יוחסו לנאשמים 1 ו-2 עבירות של זיוף על מנת לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף ככוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

באשר לנאשמת 3, נטען כנגדה כי פעלה בניגוד עניינים, בכך ששיתפה פעולה עם נאשמים 1 ו-2 ואפשרה להם לנסות לשלם על המוצרים בעזרת שיקים מזויפים ובכך נהגה אגב מילוי תפקידה במרמה והפרת אמונים הפוגעת בתאגיד. באישום זה יוחסו לה עבירות של ניסיון לביצוע בצוותא לעבירת קבלת דבר במרמה, ומרמה והפרת אמונים בתאגיד.

השתלשלות הדיונים בתיק זה:

בקצירת האומר יאמר כי בתחילה היה קושי לאתר את הנאשמים. בסופו של יום, אותרו, התייצבו והתייצב גם עורך דין שטען שמייצגם.

בישיבה מיום 23/3/2017 הודו הנאשמים 1 ו-2 באמצעות סניגורם בכל עובדות כתב האישום. לכל אחד מהנאשמים היו הרשעות קודמות, הוגש גם הסדר טיעון ת/2 המדבר בעד עצמו, על פיו ביהמ"ש מתבקש לגזור על כל אחד מהנאשמים מאסר על תנאי, פיצוי בסך 1,000 ₪ וקנס בסך 5,00 ₪.

כאמור, ביום 23/3/2017, כפרה הנאשמת 3 באמצעות עורך דינה הפרטי, בעובדות כתב האישום. לא חלקה שעבדה במקום, לא טענה טענת אליבי. הסניגור ביקש לדחות הדין ולאפשר לו להגיש כפירה מסודרת בכתב. הנאשמת ביקשה להוסיף דברים ובהם טענה ואמרה כי היא גרושה מנאשם 2, שהיא אישה חולנית, שעובדת כיום במקום עבודה מכובד מאוד ואיננה מוכנה שיפתחו לה תיק פלילי על משהו שלא עשתה.

בנסיבות הענין קבעתי הדין להוכחות ליום 20/6/2017. עוד אפשרתי לו תוך 7 ימים להגיש מענה בכתב מטעם הנאשמת 3.

אלא שבחודש מאי 2017 ביקש הסניגור הפרטי לשחרר אותו מייצוג נאשמת 3, בין היתר, כתב שאין ביכולתו לייצג נאמנה את הנאשמת שגם איננה מעוניינת שימשיך לייצגה.

בהחלטתי מיום 11/5/2017 נעתרתי לבקשתו, שחררתי אותו מהמשך ייצוג הנאשמת.

זכתה הנאשמת ומונתה לה עו"ד פרג'ון שני לייצג אותה בתיק זה מטעם הסניגוריה הציבורית. נעתרתי לבקשותיה לדחיית הדיונים כדי לאפשר לה לקבל את כל חומר החקירה, ללמוד אותו היטב ולהיפגש עם הפרקליטות לגביו.

ביום 26/9/2017, נשמע מענה ענייני ומפורט מאת נאשמת 3, באמצעות עורכת הדין פרג'ון (עמ' 15, שורה 10 ואילך). נטען בין היתר, שהיא ראתה רק את נאשם 1 ולא את נאשם 2 והיא לא מכירה את נאשם 1 ומעולם לא פגשה אותו. לדבריה, הנאשם 1 הציג לה תעודת זהות והיא בדקה כי זו תעודת הזהות שלו והשיקים שלו ושתעודת הזהות תאמה את השיקים. טענה כי לא ידעה שהשיקים אינם שייכים לנאשם 1. טענה שהנאשם 2 עמד בצד והיא לא ידעה שהוא חלק מהקניה. חזרה וטענה שאין לה טענת אליבי וגם לא טענה למשפט זוטא ולא התנגדה להגשת אמרתה שנגבתה ממנה בחקירה. עוד ציינה הסניגורית, כי הנאשמת תעיד להגנתה, אך יתכן וישקלו להעיד גם את הנאשמים 1 ו-2 להגנתם. התיק נקבע להוכחות.

ב"כ המאשימה ביקשה ביום 16/4/2018, לזמן את הנאשמים 1 ו-2 שכבר נגזר דינם בתיק זה כעדים מטעם המאשימה כנגד נאשמת 3. נעתרתי לבקשה זו. הסניגורית התנגדה לכך ובהחלטתי מיום 17/8/2018 קבעתי, כי זימונם של העדים ידון בישיבה הקבועה בתיק.

בפתח בישיבה מיום 27/6/2018, חזרה הסניגורית וטענה שהנאשמת עומדת על חפותה בצורה נחרצת, חזרה על התנגדותה להוספת נאשמים 1 ו-2 כעדי תביעה כנגד נאשמת 3, למרות שהיא ציינה כי באמרותיהם הם לא מפלילים אותה בכל דרך שהיא. טענה שאף ההגנה רצתה לזמנם כעדים מטעמה.

בהחלטתי (בעמ' 17, שורה 20 ואילך) דנתי בטענת הסניגורית ובהסתמך על החלטת ביהמ"ש המחוזי בחיפה בתיק פלילי 6177/07 דחיתי את התנגדותה תוך שאני מציין שלמעשה להגנה יתרון מכך שהסניגורית תוכל לחקור עדים אלו בחקירה נגדית, כעדים מטעם התביעה, לעומת חקירתו כעד הגנה.

עוד הוספתי וציינתי (בעמ' 19, שורה 17), שאני סומך על הסניגורית המלומדת שבחקירתם הנגדית תדע לשמור על הגנת הנאשמת מכל משמר.

הסניגורית הוסיפה וציינה כי היא מבקשת לזמן את כל עדי התביעה, לרבות את גובה האמרה שכן היא מבקשת לחקור אותו על מחדלי חקירה.

קבעתי התיק לפרשת המאשימה ליום 21/10/2018 ולפרשת הגנה וסיכומים בעל פה לתאריך 23/10/2018.

בפתח הדיון מיום 21/10/2018, ביקשה הסניגורית לתקן דבר מה משיבת המענה (עמ' 22, שורה 34) ועל פי תיקון זה, אמנם ראתה הנאשמת את נאשם 2, בשתי הקניות, אך היא הבינה כי מדובר בקנייה של נאשם 1. אמרה שזו טעות שלה - של הסניגורית (עמ' 22, שורה 50).

לאחר דברים אלו, הוגשה בהסכמה תלונתו מיום 11/1/2015, של בעל השיקים במשטרה על גניבתם, שסומנה ת/1. המתלון ציין שם, כי בשנת 2009 הגיש תלונה על פריצה לרכבו וגניבת השיקים מרכבו.

בהמשך, הוגשה ללא התנגדות אמרת הנאשמת (ת/2) המדברת בעד עצמה. יאמר כבר עתה בעניין זה, כי משום מה ולמרות שהמדובר כאמור באירועים מחודש יוני 2014, הנאשמת נחקרה רק בתאריך 28/9/2014, דהיינו למעלה משלושה חודשים מיום האירועים ולא ברור למה ומדוע. הרי זהותה היתה ידועה וברורה וניתן היה לצפות שתחקר בו ביום, אם לא למחרת היום, ולא מצאתי טעם והיגיון לכך שנחקרה רק מקץ שלושה חודשים.

העד הראשון היה מר ירון ורטהיים, שכזכור היה נאשם מס' 2 בתיק זה.

אמנם בתחילה טענה הסניגורית שהעד אינו יכול להעיד כנגד הנאשמת, שכן הוא גרושה, אך בהמשך, לאחר שהתברר שהסניגורית שאין מניעה חוקית לפי פקודת הראיות להעדת גרוש כנגד גרושתו, לא עמדה עוד על התנגדותה.

העיד העד בקצרה, כי היו נשואים 9 שנים וגרושים כבר 7 שנים. טען העד בין היתר, כי יש לו סכסוך פתוח עוד מבתי הסוהר עם נאשם 1, שכאמור אמור היה להעיד בתיק זה אף הוא כנגד נאשמת 3. להסרת כל ספק שאלתי את ב"כ המאשימה אם ניתן לעד זה מעמד של עד מדינה והתשובה היתה שלילית.

יאמר כבר עתה, עד זה לא עשה על ביהמ"ש רושם אמין. כך למשל טען שלא ידע כי השיקים גנובים, אבל הרי הוא עצמו הודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי במלואו ולכאורה, בגרסתו זו, חוזר בו מהודאה מפורשת שלו. בהמשך עדותו הראשית טען שהיה חתום ערבות אישית על השיקים ובתגובה לדברים אלו, ביקש ב"כ המאשימה להכריז עליו כעד עויין.

בהמשך, ביקש ב"כ המאשימה לרענן את זכרוננו של העד והקריא לו דברים שאמר בזמנו בחקירה באשר לנאשם מס' 1 ועל פיה, התלווה אליו לביקור שערך העד אצל גרושתו כאשר בא לבקר את בנם המשותף ואז הכיר לו את נאשמת 3. העד תחילה אישר את ההיכרות, אך לאחר מכן כפר בה (עמ' 27, שורה 19).

בהמשך, העיד העד, שכשבוועיים שלושה לאחר אותו ביקור, הזמין אותו נאשם 1 לערוך קניה, וקניה זו הינה נשוא האישום הראשון שעברה וצלחה.

בחקירתו הנגדית, טען העד, שנאשם 1 העביר את המוצרים בקופה, הגם שהודה כי הוא עזר לו לשים אותו בעגלה. לדבריו, נאשם 1 נתן את השיקים והוא העד אף חתם עליהם כערב, והכל לבקשת האחראית על הנאשמת (שלא נחקרה ולא מסרה עדותה במשטרה - ח.נ.). בהמשך, לא שלל את האפשרות שהשיקים היו חתומים והוא רק חתם עליהם ערבות אישית. בהמשך, גם הודה בפה מלא כי תעודת הזהות והשיקים היו של חבר של נאשם 1.

בשלב מסוים ביקש ב"כ המאשימה להציג את הסרטונים ממצלמות האבטחה (עמ' 34, שורה 1). הסניגורית התנגדה שכן המדובר בהוספה של עדי תביעה שלא בא זכרם בכתב האישום. הסניגורית חזרה והתנגדה בתוקף להגשתם בשלב זה. החלטתי להותיר ההחלטה בשאלה זו לאחר שיעיד הקב"ט בסניף, שסברתי שהוא אשר הביא אותם למשטרה, אך הסניגורית טענה כי לא הוא הורידם כדת וכדין.

בהמשך, אמנם אישר העד כי הסרטונים שהראו לו בחקירה משקפים את מה שהיה, ומכח זאת חזר ב"כ המאשימה וביקש להגישם. דחיתי את בקשתו זו. כאמור החלטתי להותיר את ההחלטה בסוגיה אם וכאשר יבוא לעדות עד התביעה מס' 2 - קב"ט הסניף.

בהמשך, טען העד שהוא מספיק משופשף כדי לדעת לא להתעסק בשיקים גנובים (עמ' 37, שורה 18) (יאמר מיד, כי הדברים אינם עולים בקנה אחד עם קבלת האחריות והודאתו בכתב האישום, בחלקו בו - ח.נ.).

בשלב מסוים ביקש ב"כ המאשימה להגיש את עדותו של העד במשטרה, אך החלטתי שראשית לכל עליו לרענן את זכרונו ורק באם יוכרז כעד עוין - ניתן יהיה לעשות כן (עמ' 38, שורה 5). הסניגורית טענה כי אין המדובר בעד עוין (עמ' 38, שורה 49).

בהמשך, הודה בפה מלא, בחקירתה הנגדית של הסניגורית, שלמעשה הנאשמת לא ידעה שהמדובר בשיקים גנובים ומי שנפגע בסופו של יום מכל העניין זה היא. אישר לשאלת הסניגורית, כי בשלב מסוים בקנייה השנייה הגיעה הקופאית הראשית, לאחר שהנאשמת קראה לה.

עד כאן עדותו של העד הראשון שהיה כאמור נאשם 2 בתיק זה, עדות שלא ניתן ללמוד ממנה דבר לחובת הנאשמת ויותר משימש כעד תביעה נגדה שימש כעד הגנה.

עדת תביעה מס' 2, הינה שוטרת משטרת ישראל, רס"מ זוהר פלוס. העדה שירתה בזמנו ביחידת ההונאה מחוז הדרום וערכה את המזכר ת/3 שהינו דו"ח צפייה של דיסק מצלמות אבטחה של החנות מתאריך 19/6/2014, נשוא האישום הראשון. לאור התנגדות הסניגורית, החלטתי שהמזכר אמנם יתקבל, אך בכפוף לכך שיוגשו הסרטונים בעתיד, אם יוגשו (עמ' 43, שורה 14).

העדה אישרה כי היא אשר חקרה את שלושת הנאשמים, שהיו אז בגדר חשודים באירועים נשוא כתב האישום.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה שאמנם הכינה מראש 17 שאלות לחקור את מי שהיה כאן כזכור נאשם 2, ולימים הפך

להיות עד התביעה 1 כנגד הנאשמת ואולם לא שאלה את החשוד אם הנאשמת 3 ידעה שהשיקים מזויפים או גנובים. הוסיפה והשיבה העדה שמה שלא נשאל לא נשאל (עמ' 45, שורה 9) ואכן מן הראוי היה לשאול שאלה זו.

בהמשך, הקשתה עוד הסניגורית על החוקרת ושאלה אותה מדוע לא חקרה את הקופאית הראשית שנזכרה במפורש כמי שנקראה לקופה באירוע השני. בהקשר זה, לא יכלה להשיב מדוע לא עשתה כן למרות שאמרה כי היה עליה קצין ממונה, ויכול להיות שקיבלה הוראה שלא לעשות כן (עמ' 46, שורה 27).

בהמשך, היתה העדה זהירה מאוד במתן תשובתה לשאלה, האם הנאשמת מילאה שיק שהיה ברשותה? (דבר שאפילו המאשימה לא ייחסה לה בכתב האישום - ח.ג.) וסייגה את דבריה (עמ' 47, שורה 17 ואילך). עוד ציינה העדה כי לא חקרה את קב"ט הסניף.

נאלצתי לדחות את המשך הדיון לתאריך 31/1/2019, שכן נאשם 1 שזומן להעיד מטעם הנאשמת לא אותר ואילו קב"ט הסניף שכן אותר, בכל זאת בחר שלא להגיע למתן עדות בבית המשפט.

בפתח הדיון מיום 31/1/2019, הודיע ב"כ המאשימה ששוחח שוב עם הקב"ט, אך הוא הודיע שלא יגיע לדיון אותו היום ומשכך, ביקש ב"כ המאשימה לדחות את המשך שמיעת פרשת המאשימה ליום אחר. הסניגורית התנגדה בצדק לכך וטענה כי הנאשמת ערוכה ומוכנה למסור עדות אותו יום. טענה שמדובר בנאשמת חולנית שהגיעה לביהמ"ש עם כאבים עזים ושהיא מבקשת לסיים עדותה אותו היום.

סברתי שאין שום הצדקה לדחייה נוספת בתיק שכזה ולגרום לנאשמת עינוי דין מיותר. דחיתי את בקשת ב"כ המאשימה.

ב"כ המאשימה לא נח ולא שקט ולא היה מוכן להכריז "אלו עדיו", בטרם ביקש להגיש את הסרטון, באמצעות עד התביעה 1 שהעיד כאמור. אף הפנה לפסיקה (עמ' 24, שורה 11 ואילך). הסניגורית המלומדת התנגדה בתוקף להגשת הסרטונים (עמ' 26, שורה 12 ואילך).

בהחלטתי המנומקת (בעמ' 28, שורה 2 ואילך) דחיתי את בקשת ב"כ המאשימה להגשת הסרטונים כראיה בתיק בנסיבות העניין והיא מדברת בעד עצמה.

יחד עם זאת, בהסכמת הסניגורית קיבלתי את הודעתו של הקב"ט במשטרה שסומנה ת/4 ומדברת היא בעד עצמה.

בשלב זה, טענה הסניגורית טענה כי אין על הנאשמת להשיב לאשמה כלל ועיקר וטעמיה עמה (כעולה מעמ' 32, שורה 1 ואילך לפרוטוקול). ב"כ המאשימה ביקש לדחות את טענתה (עמ' 32, שורה 26) והסניגורית לא נחה ולא שקטה עד שהשיבה גם להם (עמ' 33, שורה 19 ואילך).

דחיתי את טענת הסניגורית, הגם שקבעתי, כי המדובר בראיות בסיסיות ודלות עד מאוד, כה דלות, שלא יכולות להיות דלות מהן.

הסניגורית ברוב חוכמתה החליטה להעיד את הנאשמת והיא לבדה להגנתה.

יאמר מיד, כי הנאשמת עשתה עלי רשם אמין. לא הכחישה שנאשם 1 בא אליה בזמנו יחד עם הגרוש שלה ואמר שלום, והסבירה את פשר התנהגותה בשני האירועים המיוחסים לה בכתב האישום. טענה שנהגה בתום לב ובהגינות. טענה שהעבודה שם היתה מקור פרנסה כמפרנסת יחידה לבנה הקטין, שלא היה צריך אותה עת בגילו המתקדם טיטולים, שהיו חלק מהרכישה של העסקאות.

בשלב מסוים הנאשמת לא חשה בטוב ואמרה שיש לה שבר בגולגולת וביקשה לסיים את עדותה ולשוב לביתה. ביקשתי ממנה שתעשה מאמץ לסיים עדותה כדי לא להטריחה להגיע שוב לדיון והיא נאותה.

בחקירתה הנגדית לא נוקשה בלשונה והשיבה לכל שאלה. אמנם במענה לכמה שאלות השיבה שאיננה זוכרת, אך אני מאמין לה שכך היו פני הדברים, בחלוף פרק זמן של כ-4.5 שנים ממועד נשוא כתב האישום ועד לעדותה בביהמ"ש. לא ניתן לצפות שתזכור את מלוא הפרטים. בל נשכח כי כתב אישום הוגש כשנתיים ימים לאחר האירועים נשוא כתב האישום. הסבירה באריכות בעדותה את תהליך בדיקת השיקים לתשלום ואת עבודתה כקופאית. חזרה והדגישה, שקראה לקופאית האחראית לאחר שהתגלתה בעיה עם השיק השני, דבר המלמד על תום לב. כאמור, הותירה על בית המשפט רשם אמין ביותר.

סיכומי המאשימה:

יאמר מיד הסיכומים היו קצרים עד מאוד ואולי ביקש ב"כ המאשימה לחזור על טענותיו בטענת הסניגורית ש"אין להשיב לאשמה", שם טען לארבעת החוטים שיצרו את מארג הראיות בתיק: האחד, ששיקרה באמרתה במשטרה. השני, שלאחר המעשה שיקרה כשטענה שלא מכירה את הנאשמים.

השלישי, המפגש שהיה בביתה, שם פגשה את נאשם 1, יחד עם נאשם 2, גרושה. החוט הרביעי, שהיא קיבלה שיקים שאינם שייכים לאדם שמסרם. טען שהנאשמת שיתפה עימם פעולה וטען שסייעה להם לאחר מעשה, כאשר לא ציינה את זהותם. לדבריו, עדותה עמדה בסתירה לעדותו של עד התביעה מס' 1, שכזכור, הוא נאשם 2 בתיק דנן. טען שלא עשתה כל אשר יכלה למנוע את הגניבה, נהפוך הוא.

בסופם של סיכומים ביקש להרשיע את הנאשמת בכל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

סיכומי ההגנה:

הסניגורית ביקשה מביהמ"ש להורות על זיכוי המלא של הנאשמת מכל המיוחס לה בכתב האישום.

טענה כי הראיות הדלות שהיו בתום פרשת המאשימה לא התעבו במהלך פרשת ההגנה. טענה שאשמת הנאשמת לא הוכחה כלל ועיקר, נהפוך הוא. הפנתה בעניין זה לעדותו של עד התביעה מס' 1, שטען בפה מלא כי הוא עצמו לא ידע שהשיקים מזויפים ושלדבריו כאשר אחד השיקים לא כובד, פנתה הנאשמת בעצמה וקראה לקופאית הראשית. עוד ציינה ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת בשום שלב לא אמרה לנאשמים 1 ו- 2 לברוח.

עוד הפנתה לעדותו של עד התביעה מס' 1, שסיפר לבית המשפט, כי עד היום הנאשמת כועסת עליו ולא מדברת איתו בגין אירוע זה.

בהמשך, הפנתה למחדלי החקירה במקרה דנן. כך למשל שלא נחקרה הקופאית הראשית, שיכלה לאשר את גרסת הנאשמת ועד התביעה מס' 1, שהיא אכן קראה לה, משלא כובד השיק.

לדבריה, לא הובאה שום ראיה שהנאשמת ידעה כי השיקים גנובים, יתרה מזאת, הרי היא אשר העבירה אותם במערכת הבדיקה הממוחשבת ואף קראה לקופאית הראשית.

זאת ועוד, טענה בצדק הסניגורית המלומדת כי גם אם הנאשמת לא דייקה ואפילו שיקרה בעניין זה או אחר, הרי שלפי הפסיקה, שקרי הנאשם אינם יכולים לשמש כראיה עצמאית, אלא רק כתוספת ראייתית לחזק את היש. אבל לא כשאין כלום בתיק.

טענה שהנאשמת לא הפרה שום אמון, טענה שהיתה קופאית מצטיינת שהעבירה עשרות קניות ביום.

עוד ביקשה לטעון שלא הוצגה בפני העדה תעודת הזהות של עד התביעה 1, ושכסופר אין בדיקות קפדניות כמו שיש בשדה התעופה בן גוריון.

סיכומם של דברים ביקשה לזכות את הנאשמת מכל אשמה.

טעמי הזיכוי:

כאמור, כדי לא לגרום לנאשמת עינוי דין נוסף מעבר לארבע וחצי השנים שחלפו מאז האירועים נשוא כתב האישום, הודעתי על זיכוי של הנאשמת מיד לאחר שמיעת סיכומי ב"כ הצדדים.

ההכרעה בתיק זה כמובן מבוססת בעיקרה על האמון שפוסק השופט, ששמע והתרשם במישרין מהעדים שהופיעו בפניו, כפי שנקבע עוד בע"פ 312/67 מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כב (2) 63, 71 -

"כידוע, עניין האמון בעד הוא בראש ובראשונה עניינם של השופטים השומעים את עדותו, רואים את התנהגותו, מתרשמים מתגובתו ומאופן דיבורו ומכל מיני אימפונדרבילים אשר בסופו של דבר מעצבים את דעתם אם אמת או שקר בפיו".

גם באשר לאותות האמת נקבע בע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 632, 644, כי -

"סימני אמת שיש בהם כדי להשפיע על בית-המשפט, כשהוא קובע את הממצאים העובדתיים, לא תמיד הם באים לידי ביטוי, ומכל מקום הם אינם באים לידי ביטוי מלא בפרוטוקול של המשפט. לפיכך ההתרשמות הישירה של בית-המשפט הרואה ושומע את העדים היא יתרון על פני ההתרשמות העקיפה של בית-המשפט לערעורים, שרק קורא את העדויות".

על בסיס העדויות והראיות שהובאו בפני ולאור האמון שנתתי בגרסתה של הנאשמת, לא זו בלבד שלא הוכחה אשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר, אלא שהזיכוי שניתן כאן היה מלא.

מחד, הנאשמת העידה לבדה להגנתה והותירה עלי רושם אמין, רושם טוב, ואם לא דייקה בנקודה זו או אחרת שהינן שוליות כאן, ניתן להבין זאת בחלוף ארבע וחצי שנים. כיצד ניתן לדרוש ממנה לזכור דברים כהווייתם בצורה מפורטת ומדויקת אחרי פרק זמן כה ארוך? גרסתה היתה בעיני בית המשפט גרסה הגיונית וסבירה שגם נתמכה בראיות ובטענות המאשימה עצמה. כך למשל מדרך ניסוחו של כתב האישום המצביע בצורה ברורה וחד משמעית על חלקם הברור והמכריע של נאשמים 1 ו-2, כך גם מעדותו של עד תביעה 1, שמאשר למעשה את גרסתה של הנאשמת בדבר התרחשות האירועים.

באשר לטענת ב"כ המאשימה שהנאשמת הכירה את נאשם 1, והם למעשה קשרו קשר באותו מפגש אצלה בבית - גם בעניין זה מאמין אני לגרסת הנאשמת שטענה שפגשה את הנאשם 1 רק פעם אחת, לפרק זמן קצר ואף זאת במסגרת ביקור של גרושה (נאשם 2) אצל בנה הקטין. יתרה מזאת, לא ראיתי שהנאשמת הואשמה בכתב האישום בעבירה של קשירת קשר, מה גם, שלא הוצגה תשתית ראייתית בעניין לוחות הזמנים והמועד בהם נפגשו, שכן אפילו עד התביעה 1 דיבר על מפגש שהתרחש כמה שבועות לפני האירועים נשוא כתב האישום. משכך, גם בעניין זה לא ניתן להשתית הרשעה בפלילים.

הנאשמת עצמה קראה לקופאית האחראית עליה כאשר אחד השיקים לא עבר במערכת הבדיקה.

כך עולה הן מעדותו של עד התביעה 1 והן מעדותה של הנאשמת.

הדבר מוכיח את תום ליבה וחפותה. איש לא טען שהיא הורתה לנאשמים לברוח מהמקום. העובדה שלא ציינה את זהותם לא יכולה לשמש כנגדה כראיה בתיק שכזה. טענת ב"כ המאשימה כי בכך הייתה מסייעת לאחר מעשה, מרחיקה לכת ובלתי מתקבלת על הדעת והנאשמת לא הואשמה על כך בכתב האישום.

גם באשר למחדלי החקירה להם טענה ב"כ הנאשמת, ניתן לומר כי החקירה אכן לא היתה מלאה, מושלמת וחבל על המחדלים שנפלו בה. לא הבנתי כיצד עדה כה חשובה - הקופאית הראשית לא נחקרה, עדות שבהחלט יכולה לתמוך ולאשר את גרסת הנאשמת.

בעניין זה אין לי אלא להפנות אל דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.10.2012):

"אשר למחדלי החקירה, לעתים חש אני כי קולנו בהקשר זה קורא במדבר, חרף נסיונו ונסיונם של בתי המשפט בכלל בהערכת תיקים וראיות. לא אחת נדרשנו לצורך בהדרכת חוקרים ובליווי החקירות באופן שיצמצם מחדלי חקירה, ומקווה אני כי ההנחה אינה שבית המשפט יעשה תדיר את מלאכת ברירת התבן מן הבר חרף מחדלי החקירה."

גם באשר לסרטונים, שלכאורה אמורים היו לשמש כאן כראיה הטובה ביותר, לא הוגשו בדרכי הקבילות הראויים, הנכונים והנדרשים על פי פסיקת ביהמ"ש העליון. בצדק טענה הסניגורית בסיכומיה, כי לו היה בהם כדי להפיל את הנאשמת, חזקה על ב"כ המאשימה כי בחקירתו הנגדית את הנאשמת היה מעמת אותה איתם, כפי שעשה עם עד התביעה 1.

מוזרה עד מאוד העובדה שקב"ט הסניף, שוודאי היה לו חלק חשוב במניעת עבירות, בחר שלא להתייצב לדיון בתיק זה לאחר שהוזמן כדת וכדין. לא היתה שום הצדקה מקץ 4 וחצי שנים ליתן דחייה נוספת כדי לחדש את צו ההבאה כנגד הקב"ט, ששוחחו עמו ואף לא ציית לצו ההבאה הראשון.

כאמור, מעדיות התביעה שהובאו לעדות בתיק זה ומהראיות שהוגשו, לא הונחה בפני תשתית ראיתית להוכחת אשמת הנאשמת. בל נשכח כי מדובר היה בתיק שמלכתחילה הואשמו בו שלושה נאשמים. האחת דבקה בהכחשתה ושני הנאשמים הודו בחלקם המלא באירוע. שניהם הפכו להיות עדי תביעה: האחד לא אותר וזה שהתייצב לא הותיר רושם אמין על ביהמ"ש במובן זה שניתן לבסס על גרסתו ראיה מפלילה כנגד הנאשמת, נהפוך הוא.

כפי שקבע כב' השופט דנציגר בע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל, הנזכר דלעיל כי -

"אכן, אין מניעה כי בית המשפט יכריע משפט פלילי על יסוד העדפת עדות אחת על פני אחרת וזהו מנהג של יום ביומו. ואולם, בית המשפט אינו בוחן כליות ולב והשתתת הרשעה על יסוד ממצאי מהימנות, מעוררת את החשש שמא יורשעו בדיון חפים מפשע. משכך, לטעמי מוטלת החובה על רשויות החקירה להעמיד את כל המשאבים הדרושים על מנת לאתר ראיות פיסיות ואחרות שהן ראיות אובייקטיביות שיהיה בהן כדי לספק עוגן חיצוני לעדות".

כאמור אינני יודע אם הגעתי לחקר האמת העובדתית במקרה דנן, אך וודאי שזו האמת המשפטית שחוש צדקי וצו מצפוני אומר לי להורות עליה.

סוף דבר הכל נשמע, הנאשמת יצאה מלפני זכאית בדיון.

המזכירות תשלח עותק נימוקי אלו לבאי כח הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מקבלתם לביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, בהעדר הצדדים